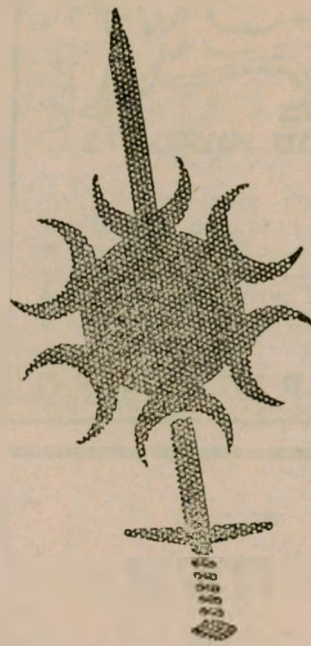

האויב הנעלם

יום יום הוא מפיל חללים. הסרטן! — אחד מאויביה המרים ביותר של האנושות — ושלך.

בערות ופחד הם שני עוזרי האויב, את הסרטן אפשר לרפא לעתים קרובות אם מגלים סימניו בעוד מועד.

מדינת ישראל היא אחת מ-10 המדינות המתקדמות במחקר זה. המתנהל בכל העולם למען האנושות.

שבוע המלחמה בסרטן הוא שבוע של גיוס הצבור. הלוחמים בסרטן זקוקים לעזרה. הם מבקשים מתנדבים, הם מבקשים אותך.

שלח תרומתך או העמד עצמך לרשות האגודה לנו לחמה בסרטן תל-אביב, ת.ד. 3076

המלחמה בסרטן

שינוי כתובת —

המנוי המשנה את כתבתו, מתבקש להודיע על כך למחלקת המנויים שבועיים מראש, כדי למנוע עיכובים במשלוח.

כתם עשית - אל יאוש ספק טרול יעזור לנקות הלבוש

מחיר השופרת 1.50 ל"י. להשיג בבתי מרקחת ובפרפרמטוריות.

פרסום איקיי

מכתבים

כיבתה את כל המנורות באותו קטע של השדרה? או השכנים לא מחוייבים להי תקל או ליפול באחד המקומות שבשדרה. האם כיבו את האורות בגלל השכות אמנו טווייל?

מדוע אין מכירים בו ככנכה של צה"ל? או רואים בטוויילי נכה של צה"ל, וגם משרד הבטחון הייב להכיר בו. נחום גרינברג, תל-אביב

יושבת משפחה אמללה זה המשה חורשים מול ביתו של ראש הממשלה החדשה ו' הישנה, ואין פוצה פה ומצפצף. והרי הרפה ובושה היא עבור מדינתו ועבור צה"ל. התנהגות זו של כל הנוגעים בדבר — או חוסר-התנהגותם — והויליול בחוליה, מביאה אותנו למהשבה ענומה על כל הרי החיילים שירישו בדיקה קפדנית של פרופסור אשכנזי, שיברוק את בניהם ויקבע באם ישנה סכנת שיתוק וכדומה, כטרם יתייחסו לצבא.

בכל אופן, הצבא קיבל את אמנו טוויילי לשרות מאביו כנער צעיר, יפה ובריא, ואני מכיר אישית מאו. מה שקרה לו קרה בהיותו בשורות צבאי והצבא הייב להתירו לאביו בריא. אם לא כן, הרי לפחות עליו להוריד ממנו את כל נטל הטיפול וההשגחה עליו.

ש. סקידון, כפר-סבא

גזירת בן

מאוד הודעתי שקראתי את סיפוריה של יפה, שלפני מלחמה את תינוקה מפני שהיא אוהבת ערבי והעולם הזה (1960). ה' אם מותר להכרה לקחת מאדם את חייו? האם מותר להכרה לא לתת לאדם הורמנות לחיות כפי שהוא רוצה?

אילו הייתי שוטם בעניינה של יפה, הייתי שולח את אביה יחד עם הנכרת ככפי לכדיקות, ולא עוצר את יפה! א. מירון, נס ציונה

יש כאן קולאציה מבורכת מאוד ואנטי-אנושית מאוד. משרד הסדר, בית-המשפט והמטבח כרתו ברית על-מנת למנוע מאם את בנה. על סמך איזה חוק? על סמך איזה חוק? הרי כלולו מבנים שזה נס נגד ה' חוק וגם נגד המוסר. אומנם כהן שברדני אישית אנו נמצאים עריון במאה ה-14, אבל העניין הזה חורג אפילו מתחום זה. האם ההפליה הנוכחית הינעה אצלנו 5- ממדים כאלה? האם אצלנו, קורבני ראשי 5- שינאה עיוורת בין בני-אדם הפוך למימד של שינאה עיוורת בין שני לאומים, אורחי אותה מדינה?

אליהו וסרמן, בני-ברק

הרגשתי כאילו משהו תפס את לבי ו' לחץ אותו בכוח, עד שחסם ממנו את טיפת החיים האחרון. נה, דבר אכזרי יור תר לא ברא השמן. לקחת מאם את חייו? נוקה? למנוע ממנה את החסד הפשוט של השתקת כביו? איזה מין מפלצות אנו? אופה החוק יי איפה היושר? לך תת אם במימה ל' מעצה, ובהערה ל' הוציא את תינוקה מן הבית? שופטים, שוטרים, קצינות, סערן הלא בני אשה את! ככאב יולדתם ונודלתם! א שפרה על עיוסתכם וגיבה את דימתכם! חיסמה את נופכם הקטן על חיה! איד יוכלתם למנוע זאת מן הפעוט הזה — רק על שאמו הרתה וילדה אותו לערבי?

נחמה כהן, תל-אביב

הכל אודות הצברית

נס אני, לראבוני הרב מטמרת לדעתו של יגאל תומרקין. הנערה האשה היש ראלית היא בלתי-נסבלת, נסה, מסורבלת, הכרת חן וכל אותם הדברים הפשוטים ש' אפשר למצוא בכל זמנית בפארס או כ' רומא וזכותי גדולה יותר מזכותו של יגאל לומר זאת, משום שאני עצמי צברית, דור שלישי בארץ.

למולי הרב נעתי בני 20 לתקופה של שנה לפארס. מצוידת בכל אותם הדברים שהמשפחה, ירדני ומורי פיסמו אותי. נאה מאוד הייתי על השכלתי האמנותית-המוסיקלית, ולדבריו כל המקורבים אלי הייתי יפה ומוכשרת. ועל כל אלה, התכונות הצבריות — ביסחון, הוצפה, הכרמיות, זוכרת אני, כשהנתי לפריו, ברנע הרא' שזו, נדמתי למראה היופי הארכיסקטוני, האלגנטיות, יופי הנשים, השארם הצרפתי, ראיתי גם עצמי נסה, מסורבלת, הכרת הרבות. נס בני-החשפ' שלמתי נזכחתי לדעת שאיני נאון כפי שהשבו אותי בכבי כתי, ראיתי את כנות פייס — מוכשרות, עדינות, הריפות-שכל, בעלות-מעם, כמאמ' צים רבים הצלחתי להגיע לכסוף לרמה שלהן, להיות רומה להן. שנית את תסרוק' תי, החלפתי את צבעי האפור שלי לערי נים ייתר, למדתי להתאסר בצורות שיו נות, למדתי להתנועע, להכיר, להתחשב ב חוש הפרט, לא להתערב בחיי השכנים התלמידים.

למשיה לא למדתי, זה בא לבר, יתכן בהשפעת האווירה או התברות. בקיצור הורתי ארצה כמעט צרפתי. כרחוב חושי בים שאני תירת, אך לא זה העיקר. ה' עיקר הוא שאני מרנישה באסון, אי-יכולת לשבור קשרים חזרה בארץ. אני נדמתי מהפרובינציאליות, חוסר-השקט, חוסר-השקט הטיב, הבחורות הצעירות כרחוב דינגו ממי מעליות אותי. אף בחורה באירופה אינה הולכת בצורה כזו. הנשים המבוגרות,

אלוהים אדיר! האם אי-אפשר לעשות משהו נגד התחית השמנים שלהן? הלונות-הראוה הם וועד, המעם נר' הכתים אימים, ריהוט הדירות מועד. אך אפשר לחיות כזו? החיים החברתיים מרכזי זים כמספר בתי-קפה, זה מנוחה. התוכנית בבארים, ביניהם חרשות, ויל- נרות, שלישות ורביעיות של שירה דרוב- אמריקאית נסה, חסרת-תרבות — ומה נהנים הישראלים וזה נחשב לשיא הבי דור ולמרכז כל הסנובים. קשה להאמין, אהרי לימודים של שנה, שאני הייתי שייכת לציבור הזה — ורבים מהישראלים אינם מוצאים את מקומם חזרה.

נעמי שמרון, תל-אביב

... הנערה הישראלית הינה עצמאית יור תר, מעשית יותר ואשת-שיחה נעימה יותר מאחותה בחו"ל. השרות הצבאי שקילפל את מרות גופה הוסיף לה נכס חשוב: סדר יו עצמאות. התנאים המיוחדים בשירות הצבא עמלים אותה לכבד ולנהן כנדרים, עצמה, לעבוד במיטתה, לנקות ולסדר מיטתה ולעשות עוד אלפי פעולות קטנות ש' לפני כן לא נתנה דעתה עליהן.

שביט

היא לומדת לצי- יית, לראונ לציכוי יומיום הרגילים, תי חילה מתוך כפיה יו לאחר מכן מתוך הר- נל, וההרגל הופך למבוע היא חללה לפחד מפני עכברים ולומדת להתנוגד ל' אחר הישחרור עי- שים אותה הרגלי הסדר והמשימעת ל' קפידה טובה יותר: השרות כח"ל עושה אותה לחברותית יור תר.

היא מבקרת בסרטים ומשנה הסרוקתה. ירדן זמנין אותה לבר והיא מעינת כי- שכועני-אופנה ומשנה תלבושתה. היא עדיין אינה יודעת כיצד ומה ללבוש, כיצד להתאפר, היא מפסה, לעתים מצליחה, ל' עתים נכשלת. היא במכוכה, קוראת או לומדת, ויתר עם זאת מהלכת ברוינגו, מתקה אהרות.

כאן חורו של הנכר הישראלי לבוא במכוכה. מה הוא הוופי הצברני, הטיפוס העצמאי יותר, האו אותה דמות של נעמי שער הייכנית, הקשורה במינבלות הסנטי מטרים?

דויד שביט, רמת-אביב

בנסעי מבאר-שבע לתל-אביב שאלתי למה דקות את העולם הזה (1955) משכן שישב ליד, כדפרי בו ראיתי את המאמר, ה' לא יודעות לאהוב" של אייבי נתן. ועתה על אף השעה המאוחרת לא יכולתי שלא לענות על מאמרו החצוף.

משהנתי לספור על הבחור אלן נימרו, לא יכולתי שלא לפרוץ בצחוק. רציתי לשי אול את המכתב, אך כמחר יבוא אדם מארץ רחוקה שהמנהג בארצו אומר כי אמירת שלום נעשית על-ידי חיכוך אף באף — האם כל בחורה שירצה להכירה תעטרד לחכך אפה באפו?

אין זו דוגמה קיצונית, שהרי אמרו, היה רומאי ברומא, אילו רק רצה אלן בכנות להכירה, בטוחני שהיה לוחץ את ידה, דומני שגם בחו"ל אין נבר מנישק די כל בחורה המוצאת חן בעיניו, אלא מה, ה' רצון לעשות רושם, להיראות אחר מכולם, העבירו על דעתו. סבורני שאותה אילנה טעתה באי-התבונה על המחמאה, אבל יתכן שהמחמאה ניתנה בצורה כזו, שהכינה שכל תשובה — ולו אף תורה — תביא להשמך בלתי-רצוי לה. בקשר למשקאות הרויפים, נדמה לי ש'ו התה מתאמצת היטב בערי בוב המיסקאות ובשמותיהם, היה טובר ש' נערה זו מפלה את ימיה מסביב לבאר, ומכאן שהיא מעומצמת בשאר השמשים לכל אישה מחניף מבט של נבר, אפילו אם תחיש זאת כלפי חוץ, אבל תלוי איד מסתכלים. איני חפץ בחלון-ראווה ואף לא בחילת שוקולד בזמן צנע. כל אשה, ולו הפחותה בשלים מבחינה רוחנית, יחמיא לה אם יאמר שהשפט שאמרה היה במקום או הרעיון הובע בצורה מעניינת. אך כשהנכר רואה בה רק את העטיפה, הוא מוריד ממנה את תוכה ומשיאר את הקלפיה, ומנסה לעורר בה את היצרים החייתיים בלבד — או כל אישיותה התמרדר נגדו. אני מתנגדת שחיכוך קל יבוא כתנוכה על היצונית נאה לאחר המשי דקות של הכרות, המתבססת כמובן על המשיכה — נופנית בלבד, אך איני מתנגדת לו, אם יבוא בפיומו של ערב שיחה או ביולוי אחר נעים, רק אשה שהיצרים שולטים בה — ולא הרגש והשכל שולטים בה — תרגיש את עצמה נהנית מחיכוך קל הבא אחרי הכרות 'שחית בת המשי דקות.

אני אף מסתייגת מהרעיון, כי אצל ה' צבריות האהבה היא רק אמצעי נכס, ה' אהבה אצלו היא אמצעי כמו אצל כל אשה. כמו שאמר מיטוירלי בספרו, 'האדם המח' פש אהבה', 'להנדר את האהבה כמעט בני שני נופות. דומה לזה כאילו אמרו על מדליה צבאית מבסס בני זהו ריסקום מתכת המחובר לפתיל. אכור להפריד את האהבה מנורמיה ומרקתה, כי פעולת-האהבה היא רק הספל שלה ולא תוכנה.

דומני שגלל השינוי במערכת העצבים יכול הנכר לסיים את פעולת-האהבה — ש' נעשתה לשם עצמה ולשכל. לא כן האשה — אני שמחה שהמחבר עצמו מציון, שמעי סות הצבריות המוכנות לקיים יחסי-אהבה עם נכר המוצא חן בעיניו. זה מראה את מוסריותו הנכונה, הכנינו כי מותר האדם מן הכהמה, כי מי שיחשב את האהבה ה' נופנית בלבד, ירע למצאה בקדור-חוב חשו כה.

רינה, תל-אביב